

**Modře natištěné štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

**Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!**

J Time
Committed
À dé lai
convenu

Telefon: 416/530-4222

Fax: 416/530-0069

**E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com
satellite1-416@rogers.com**

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 15.

(317.)

Vol. 14.

satellite **1-416**

Thursday,

July 29,

2004

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Prázdninové povídání s Petrem Chudožilovem

Vlastně díky tomu, že je telefon do Švýcarska neuvěřitelně levný, jsme si začali s Petrem Chudožilovem povídat nějak častěji. Minulý týden jsme si řekli, že bychom si mohli takhle popovídat o prázdninách či dovolené. Nakonec jsme se dohodli na tom, že já pošlu otázky a Petr na ně faxem odpoví. I stalo se.

ABE: Dovolená je něco, kdy vrchnost povoluje svým podřízeným, aby se chovali jako ona. Ty však nepatříš ani do skupiny, která něco povoluje ani do skupiny, které je něco povolováno. Znamená to, že nemáš ani dovolenou?

PCH: Rád žiji zajímavě a krásně. Pořád. Dovolená je něco, co si dovolím nad poměry. Třeba pár dní v Itálii, kde mi žádný hotel není příliš drahý a žádná večeře v nóbl restauraci nedostupná z důvodů ceny, i když se pak po návratu těžko přiučuji nezbytné skromnosti. Momentálně jsem na dovolené v Malém Istanbulu, čímž ovšem nemyslím tureckou megapolis, nýbrž cizinci obývanou čtvrt' Klybeck v mé domovské Basileji. Je přístupná tramvajovou linkou číslo 14, již Švýcaři obmyslili přezdívkou Orientexpres. Současná krize zasáhla také můj obor - pohádkové knížky a rozhlasové hry pro děti - a tak si příležitostně přivydělávám roznášením novin v Istanbulu. Začínám ve tři hodiny ráno. Noční život je zajímavý. Tu na tebe lidským hlasem promluví věc ležící na zemi, již jsi až doposud pokládal za pytel na smetli, jindy zase tři slovansky spílající Balkánci se snaží nějak chytit černocho, který jim pravděpodobně prodal drogu v horší než slibované kvalitě. Točí se kolem mého vozíku s novinami, jako bych zde ani nebyl. Dnes v noci jsem našel na ulici vožralého tureckého dědečka, kterej zabloudil, netrefil domů a neuměl ani slovo jinak než turecky. Přidal se ke mně, něco mi pořád složitě vyprávěl a ještě se k nám přidružila kočka, nesoucí v tlamičce živou žábu. Byl to sváteční průvod. Já jsem vlastně na dovolené pořád, celej život. "Myslíte, že je to dobrá práce?" prohodil skepticky krajan, jemuž jsem nadšeně vyprávěl o mém bouřlivém nočním životě. "Každá práce je dobrá, když je člověku přes šedesát a zrovna nemá prachy na svého oblíbeného humra nebo ústřice," řekl jsem mu.

ABE: Jsou dva typy lidí. Jedna skupina chce strávit dovolenou zásadně doma. Odpojit telefon, číst, sedět na zahrádce a mít pohodu. Druhá skupina se nemůže dočkat a vyráží do světa v okamžiku, kdy jim ještě hoří vajgl ve fabrice. Do které skupiny patříš ty?

PCH: Bejt doma - nejlépe sám - není špatný, ale jít nebo jet doposud neznámou krajinou a očima rozhrnovat horizont je ještě lepší. Nerad balím kufry. Itálii a Španělsko bych si rád jednou prošel pěšky, jen tak bez věcí, beze spěchu. Itálii miluji, protože s Itálie je sranda, a za to dám všechno.

ABE: Ty jako člověk se svobodným povoláním nejsi vázán na roční období. Je o tobě známo, že se koupeš i mezi ledovci. Kterému měsíci dáváš přednost, abys vyrazil do světa?

PCH: Ledovou vodu jsem se naučil snášet a přímo milovat v mládí, kdy jsem si každé ráno po probuděné noci ve sprše vyháněl kocovinu z hlavy. Už jsem se

Ne příliš horké léto v Torontu

Náš spolupracovník Miro Babel se zúčastnil "Jazz Photography Workshop", který organizovala *Pikto Photography Lab*. Workshop byl součástí *Party Grass Festivalu* v historickém *Toronto Distillery District*. Na snímku kytarista a trumpetista Chris Whitely.

koupal v severním ledovém moři, obklopen říjnovými mlhami, v doprovodu mé mladší dcery. Velké zaoceánské parníky na nás obdivně houkaly a psalo se o nás v norských novinách. Rekordu jsem dosáhl v německém Schwarzwaldu, koupel v zamrzlém horském jezírku 1200 metrů nad mořem. Museli jsme s dcerou ovšem prorazit led při ústí potoka, kde byl tenčí, abychom se vůbec dostali na vodu. Bylo to na Silvestra. Cestuji rád kdykoliv mimo turistickou sezónu, nejraději zjara nebo na podzim. Předloni jsme se ženou prožili několik nádherných dní v Benátkách chvíli před vánoci. Lezavá zima vyčistila ulice od turistických davů.

ABE: Záleží ti na politické situaci v zemi, kam jedeš. Je země, kam bys nejel?

PCH: Mně záleží na politické situaci v jakékoli zemi světa. Celý svět je můj - podobně jako Měsíc na nebi - a nesu za něj odpovědnost. Styděl - bych se jet do Severní Koreje a pozorovat tam děti zblblé hladem. Rád bych zbohatl, abych mohl konat dobro. Potěšit chuďasy a pak, sám nepozorován, kochat se jejich radostí nad neočekávaným plným hrncem. V Africe, Asii, kdekoli.

ABE: Vracíš se rád do Česka a byl jsi někdy v poslední době na Slovensku?

PCH: Domů se nevracím rád. Po Chartě 77 nám sebrali občanství a se čtyřmi malými dětmi - nejmenší ještě neumělo pořádně chodit - nás vykopali ze země. Ve svazku, který na mě StB vedla jsem se dočetl, že to bylo v důsledku "ofenzivních opatření". Po listopadu 1989 se nikdy neomluvili, občanství jsem si musel koupit a po rozdělení Československa jsme o něj znovu

přišli. Praha je hlučná a uspěchaná, v jižních Čechách je to výrazně lepší. Loni před vánocemi mě přepadli na Staroměstském náměstí v Praze. Slovensko miluji, kdysi jsem tam žil a dokonce jsem se naučil slovensky, ovšem v Košicích, se strašlivým "vraňárským" přízvukem. Bratislava mi připadala v dobrém slova smyslu světovější a zajímavější než Praha. Naposledy jsem byl na Slovensku v roce 1970, koupali jsme se nazí v horské říčce a podráždili jsme tím Cikány z nedaleké osady, přišli nám domluvit, abychom se oblékli a nedělali vostudu. Je Česko ještě můj domov? Jo, ale nemilovanej. Po listopadu jsem tam měl několik let byt, velmi slušně jsem si vydělával žurnalistikou, snad jsem tím byl i trošičku užitečnej. Když se mi zachtělo, jel jsem domů do Basileje. Já jsem doma všude. Lidi v České kotlině to hrozně dráždilo. Pro Čechy jsou typické problémy s komunikací. Tak co, jsi bohatej, nebo chudej, žebráš tady nebo jsi se přijel vyťahovat? Po druhé ztrátě českého občanství bych se byl musel hlásit na české cizinecké policii a žádat o povolení k pobytu - ve vlastní zemi! Toho jsem si kdysi dostatečně užil ve Švýcarsku. Tak radši běhám v noci s tím vozejkem po Malém Istanbulu a zjišťuji, že i s ožralým tureckým dědečkem je někdy komunikace nějak lepší a lidštější než s těmi, kdož se mnou kdysi chodili do školy. Doufám, že příští knížkou udělám díru do světa. Už aby to bylo, penze se blíží, bude nevysoká. Žiju rád, každý den je pro mě dovolená a svátek, ale říkám si, třeba to bude po smrti ještě lepší? Mrtev člověk aspoň nemusí pořád shánět prachy a utrácet je za blbosti.

S Petrem Chudožilovem faxoval Aleš Březina